Autor Guste Santini
Ponedjeljak, 11 Studeni 2002 08:34

Tako je naslovljen intervju sa gospodinom Dedijerom u Poslovnom tjedniku od 5.11.2002 godine. Priznati stručnjak koji se više decenija bavi istraživanjima - različitim oblicima i analitičkim postupcima - kako bi svojim naručiteljima – bez obzira da li se radi o političkim ili poslovnim poslodavcima – omogučio učinkovitu akciju. O gospodinu Dedijeru nije potrebno posebno pisati jer je vrlo sposoban i vrlo ugledan. I kako to obično biva, na ovim prostorima, ugled mu je veći u inozemstvu nego u Hrvatskoj.

Ipak sve to nije razlog da propagiram gospodina Dedijera jer mu ne mogu niti pomoći niti odmoći. Ipak, kako sam u intervjuu mnogo toga (prihvatljivog) pročitao to ću pokušati dati svoj odgovor zašto gospodin Dedijer «nije u prvu».

Nije nesporna teza gospodina Dedijera da je business intelligence nezaobilazan kada se radi o učinkovitom funkcioniranju bilo koje tvrtke u bilo kojoj djelatnosti. Nije također sporno da u «normalnim» zemljama države izdvajaju značajna sredstva poreznih obveznika kako bi prikupljajući relevantne informacije pomogla «svojim» poduzetnicima. Međutim, u tim zemljama je sasvim jasno što se želi (što nije slučaj u Hrvaskoj). Kada je definiran cilj traže se najučinkovitiji putevi. Svi su na tom programu. O tome se ne izjašanjavaju u parlamentu. To je naprosto stvar koncepcije neke zemlje. Susjedna Slovenija, kako ističe sma Dedijer, je angažirana zemlja kada se radi o «pomoći» svojim «igračima». Na ovim sam stranicama o tome nebrojno puta pisao. Podsjetio bih čitatelja na otvaranje «Mercatora» u Zagrebu što je uveličao sam predsjednik Kučan. Ima mnogo takvih pokazatelja. Znam iz vlastitog iskustva da je cijela diplomacija Slovenije u funkciji nacionalnih interesa. Jasno je da Slovenija nikada nije htjela postati regionalnom vojnom silom. Postala je regionalna ekonomska sila. Uvijek sam tvrdio da je najjače oružje visok dohodak per capita i mala nezuaposlenost.

Sve napisano ne odgovara na pitanje: u čemu se gospodin Dedijer i ja ne slažemo. Ne slažemo se jer Hrvatskoj nije potreban business intelligence. Naprosto sve je prodano i sve je «razmrvljeno» da više i nije moguće govoriti o nacionalnoj privrednoj strukturi. Pored toga, ne postoji koncepcija i strategija razvoja pa nije moguće odrediti prioritete što znači da nije moguće odrediti koje su informacije ekonomski prihvatljive. Kada se ima u vidu da se nema što dogoditi s ovom i ovakvom ekonomskom politikom tada nije moguće «nagovoriti» Vladu da pročita Sorosa. George Soros, uzgred budi rečno, ima negativan image na ovim prostorima što pokazuje koliko smo objektivno informirani o učincima gospodina Sorosa. Da ga većina krivo tumači podsjetit ću na njegovu izjavu:

«Slom globalnog tržišta bio bi traumatski događaj s nezamislivim posljedicama. Ipak, čini mi se lakše to zamisliti nego nastavk sadašnjeg režima.»

Vratimo se gospodinu Dedijeru. Vi ste gospodine Dedijer u pravu ali to je vaše pravo i to Hrvatsku ne zanima. Hrvatski brod je prepušten mnogobrojnim strujama koje ga vode – nikamo. Drago mi je da ste svojim napisom pokrenuli razmišljanja - bar ponekih - kako bi (bar) svjedočili o nedopustivom ponašanju vlasti u Hrvaskoj kao takve. Dubrovačka republika je imala ciljeve i svoja ograničenja. Posebno su bila značajna ograničenja iz okruženja koja je prepoznala kao

razvojnu šansu. Ona je to i ostvarila. Njezina je mudrost išla taleko daleko da nije za vrijeme južine donosila odluke. Na žalost u Hrvatskoj je vrijeme južine već više od deset godina. Učinci su poznati. Sadašnja generacija ostavlja neuporedivo veće probleme svojoj djeci nego što smo ih mi nasljedili od naših očeva.